Temps Ordinari - Onzè diumenge

Per Administrador el dg., 12/06/2016 - 09:00

2Sa,7,10-13
Ga 2,16.19-21
Lc 7,36-8,3

“Veus aquesta dona?” *Una de les pàgines més belles i humanes de Lluc, l’Evangelista que dedica una especial atenció a la dona. El fet és que aquella invitació a dinar del fariseu Simó a Jesús, el personatge, si m’ho permeteu, “més mediàtic del moment”, no va acabar massa bé per al fariseu i els seus col·legues. I tot perquè “miraven aquella dona” amb uns ulls diferents del ulls amb què Jesús la va mirar.*

Una dona que, en molts moments de la seva vida havia ***confós la felicitat amb el plaer, amb tota mena de plaers****, quan en realitat la felicitat és com un somni que mai no es deixa ofegar dins nostre, i menys pels plaers fugissers... Però estava pastada d’aquesta manera, no havia viscut més horitzó que el d’aquells que la buscaven per passar l’estona. I ella, de sobte,* ***descobreix que ha de viure una vida que l’ompli per sempre, profundament****. La notícia de la presència de Jesús a la ciutat, i la força de l’Esperit, ja començaven a “treballar-la” per dintre.*

“Simó, t’he de dir una cosa...”
I que es prepari, perquè quan Jesús té alguna cosa a dir-li, cal estar amb els ulls i l’oïda ben atenta. Una mirada que no jutgi, que no classifiqui, que vagi més enllà de les aparences, que no pensi malament ni de Jesús ni de la dona. I això és difícil per a uns que s’han cregut, com molts mestres de la Llei, fariseus, sacerdots del Temple, notables del poble que són millors que els altres, que estan per damunt del bé i del mal.

I la cosa que li ha de dir és una narració aparentment innocent, una qüestió fàcil de resoldre, gairebé d’aritmètica de cursos de primària, quan en realitat la pregunta és radicalment humana i que va al fons del cor: ***“qui l’estimarà més?”*** *Perquè la qüestió central del passatge de Lluc és un tema d’amor, de capacitat d’estimar, de necessitat d’estimar, de purificació de l’amor. Jesús es mostra* ***insensible*** *als detallets que el fariseu no ha tingut amb ell, però és profundament* ***sensible*** *a l’amor que neix com una nova cascada del fons del cor, aquell amor que també ell sent per tots nosaltres, pecadors. I més encara quan l’amor es confon amb el desig de convertir-se, de ser una nova creatura, d’un penediment que es manifesta amb signes que,* ***ara, són nets i clars.***

Més enllà d’un banquet.
Tot el que Jesús diu i fa va més enllà de les aparences normals i casolanes, ni que sigui un banquet de cinc estrelles. I qui ho ha provocat és aquella dona. Jesús, doncs, és interpel·lat per la presència de la pecadora. Perquè en aquell moment es desencadena tot el dinamisme de la salvació. Si és veritat que, en les coses humanes, com diu un poeta, ***“només l’amor ens salva”,*** *molt més l’amor de la persona de Jesús que ha vingut a la nostra vida, als nostres menjadors i als nostres camins, ens salvarà. Però perquè arribi això,* ***cal que traguem de la nostra consciència “les nostres màscares”****, i ens manifestem, amb l’ànima nua, tal com som. Llavors, com diu el salmista, s’acompleix aquell desig:* ***“Senyor, Déu de l’univers, renoveu-nos; feu-nos veure la claror de la vostra mirada i serem salvats.”*** *La dona va pensar: “Senyor, vull renovar-me, i segur que m’arribarà la claror de la seva mirada, i seré salvada.”*

Del fariseu Simó, no en sabem res més. Potser, per no perdre el captenir, per no voler que alguna cosa desfigurés el seu rostre seriós, va desaprofitar una gran ocasió de ser més humà. Realment, la presència de Jesús sempre té ***“alguna cosa a dir-nos...”***

ETIQUETES
MIRADA PERDÓ AMOR DONA